

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členov JUDr. Zuzany Ďurišovej a Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. v právnej veci navrhovateľa: **N. U.**, narodeného X., bez dokladov totožnosti, evidenčné číslo: A X., štátneho príslušníka B. L. R.(ďalej len „B.“), podľa vlastného udania v zahraničí bytom naposledy D., časť A., P. R., B., aktuálne s miestom pobytu Pobytový tábor Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky R., *zastúpeného Mgr. D. K., pracovníčkou S. H. R. so sídlom B.* proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, Pivonková 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporcu ČAS: MU-579-41/PO-Ž-2009 zo dňa 17. júna 2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/40/2010-69 zo dňa 24. novembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/40/2010-69 zo dňa 24. novembra 2010 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 9Saz/40/2010-69 zo dňa 24. novembra 2010 potvrdil rozhodnutie ČAS:MU-579-41/PO-Ž-2009 zo dňa 17. júna 2010, ktorým odporca v zmysle ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods.1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o azyle“) neudelil navrhovateľovi azyl a neposkytol mu doplnkovú ochranu v zmysle § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle.

Krajský súd k vzneseným námietkam vo všeobecnosti poukázal na ich zjavnú účelovosť.

V súvislosti s námietkami navrhovateľa, že odporca v konaní nedostatočne zistil stav veci, že rozhodnutie je v rozpore s obsahom spisov, krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že odporca v odôvodnení rozhodnutia opísal stav veci tak, ako vyplynul z jednotlivých výpovedí navrhovateľa, ako aj zo správ o krajine pôvodu. Výlučne posudzoval navrhovateľom prezentované dôvody z pohľadu naplnenia či nenaplnenia predpokladov udelenia či poskytnutia príslušnej medzinárodnej ochrany. Súd taktiež nezaznamenal rozpor s obsahom spisov.

Námietky navrhovateľa, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov, považoval za nedôvodné. Odporca v odôvodnení rozhodnutia opísal skutkový stav veci, vysporiadal sa s rozpormi vo výpovediach navrhovateľa, uviedol, v čom a prečo považuje navrhovateľa za nehodnovernú osobu, podobne zrozumiteľným spôsobom uviedol, prečo navrhovateľovi azyl neudelil, resp. prečo mu neposkytol doplnkovú ochranu.

K odvolacej námietke navrhovateľa ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci krajský súd uviedol, že odporca sa v rozhodnutí vysporiadal s dôveryhodnosťou navrhovateľa. Navrhovateľ ním opísanú perzekúciu (únos, mučenie, vypálenie domu), resp. strach z nej odôvodňoval prestupom na kresťanskú vieru. Teda jediným prameňom ním opísaných skutočností (príbehu) malo byť jeho konvertovanie – prijatie Sviatosti krstu. Najjednoduchším dôkazom tohto tvrdenia by bolo predloženie krstného listu. Tento však navrhovateľ nikdy

nepredložil a ako to tvrdil, nikdy mu ani nebol vydaný. Nepreukázal ani len ovládanie elementárnych prejavov príslušnosti ku kresťanskej (katolíckej) cirkvi. Jeho neznalosť vytvára odôvodnenú pochybnosť o tom, či navrhovateľ prijal skutočne sviatosť krstu. Dĺžka a obsah prípravy dospelého krstenca (katechumenátu) musí byť dva roky, výnimočne jeden rok. Navrhovateľ tvrdil, že jeho „príprava“ (katechumenát) trvala dva mesiace a pozostávala z 3-4 stretnutí s kňazom. Navrhovateľom opísaný priebeh jeho prípravy ku krstu ako aj opis krstu samotného podporuje tento záver. Podľa názoru súdu navrhovateľ nemohol byť pokrstený. Vychádzajúc z tohto logického záveru, nemohol mať problémy, ktoré opísal ako svoj únos, mučenie, podpálenie domu. Pokiaľ ide o navrhovateľom predložené potvrdenia, že chodí do kostola (v R. – zo dňa 25. apríla 2010), resp. že navštevuje kresťanské spoločenstvo v priestoroch Františkánskeho kláštora v Bratislave, tieto svedčia iba o jeho prítomnosti v označených chrámoch, nie však o jeho vierovyznaní.

Taktiež podľa názoru súdu nie je dôvodná námietka navrhovateľa, že nerozumel tlmočníkovi, ktorý mal byť podľa jeho vyjadrenia I. vierovyznania, nakoľko odpovedal v tom kontexte ako je zaznamenaný v zápisoch. Tlmočníka, prítomného pri vstupnom pohovore (Ing. J. H.) videl navrhovateľ prvý raz na tomto pohovore (ako to uviedol na súde), teda nemohol vedieť akého je vierovyznania. Predchádzajúce výpovede navrhovateľa (zápisnice o podaní vysvetlenia) boli tlmočené inými tlmočníkmi. V tejto súvislosti súd poukázal aj na skutočnosť, že v priebehu podania vysvetlenia na polícii dňa 12. augusta 2009 navrhovateľ výslovne uviedol, že v krajine pôvodu nemal žiadne problémy. Súd tiež poznamenal, že ako to vyplýva zo správ o B., založených v spise odporcu, ako aj vyhládaných súdom v rámci doplnenia dokazovania, je iba málo pravdepodobné, že by navrhovateľ mal problémy, ktoré opísal vo svojom príbehu. Ak by navrhovateľ hypoteticky mal prezentované problémy, ani sa len nepokúsil vyhľadať pomoc u štátnych orgánov, resp. svoju situáciu riešiť presídlením sa. Nevyužitie týchto možností u štátnych orgánov vo všeobecnosti vylučuje poskytnutie medzinárodnej ochrany. Navrhovateľ v priebehu konania pred súdom, po podaní opravného prostriedku, založil do spisu lekárske správy o jeho zdravotnom stave – liečení sa na depresívnu poruchu. Súd v tejto súvislosti poukázal na navrhovateľove opakované vyhlásenia, ním urobené na začiatkoch pohovorov u odporcu, že sa navrhovateľ po zdravotnej stránke cíti zdravým a vypovedať môže. Napriek tomu tieto správy nemôžu mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 OSP).

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, krajský súd uviedol, že navrhovateľ podľa vlastného udania nebol nikdy trestne stíhaný a okrem ním prezentovaného príbehu nemal žiadne problémy. V prípade návratu mu teda nehrozí uloženie či výkon trestu smrti. V B. niet medzinárodného či vnútroštátneho konfliktu. Pokiaľ ide o iné bezpečnostné riziká návratu, z vyhľadanych a založených správ o krajine pôvodu navrhovateľa nevyplýva skutočnosť, že by sa B. navrátilci, včítane neúspešných žiadateľov o azyl, stretávali pri svojich návratoch so zlým zaobchádzaním. S poukazom na záver, že navrhovateľ nekonvertoval na kresťanskú vieru a teda, že nemohol z tohto dôvodu byť objektom perzekúcie, navrhovateľovi nehrozí v prípade návratu do krajiny pôvodu z tohto dôvodu neľudske či ponižujúce správanie.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie prostredníctvom právnej zástupkyne zástupcu a žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil, zrušil rozhodnutie odporcu a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu uvedeného v § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ Občianskeho súdneho poriadku, pretože podľa jeho názoru súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci súdom.

Poukázal na ustanovenie § 8, § 2 písm. d/ a § 19 ods. 4 zákona o azyle ako i na príručku UNHCR „Kritériá a postupy pri udeľovaní statusu utečenca“, ktorá konkretizuje náboženstvo ako dôvod prenasledovania.

Uviedol, že vylučuje akékoľvek pochybnosti krajského súdu ako aj odporcu, že prijal Sviatosť krstu. Čo sa týka samotného aktu krstu navrhovateľ bol ponorený do vody a potom aj pokropený vodou farárom a taktiež bol pomazaný olejom. Na otázku súd však v tejto veci neodpovedal úplne. Jeho krstným otcom sa stal farár. Kto je krstným otcom sa súd nepýtal. Ponižuje ho, že je podozrievaná jeho viera. Navrhovateľ nemôže predložiť rodný list, lebo ho nemá. V krajine pôvodu nemá žiadnych príbuzných a nevie kde by sa nachádzal jeho priateľ M., ktorý by mu mohol zaslať dokumenty a to potvrdenie farára a rodný list.

Ďalej uviedol, že počas pobytu v Pobytovom tábore R. požiadal o návštevu lekára z odboru psychiatrie pre svoje zdravotné problémy so spánkom a vracaním obrazov z ťažkých prežitých zážitkov. Vracajú sa mu spomienky ako ho bili, bol mučený, ako mu bol vypálený dom, máva zlé sny a nemôže spať. Z psychiatrických správ založených v súdnom spise

vyplýva, že navrhovateľ trpí depresívnou poruchou a posttraumatickou poruchou. Už dlhšiu dobu je pod medikamentóznou liečbou. Navrhovateľ máva časté problémy so zaradením si svojich myšlienok. Nedokáže sa sústrediť na veľa vecí a nie je schopný v danom momente vypovedať všetko, čo by chcel. Má stále obavy vysloviť niektoré veci a povedať modlitbu v B. jazyku.

Krajský súd ani odporca neskúmali ostatné následné príčiny navrhovateľovej žiadosti o azyl a jeho obáv z prenasledovania, pre ktoré sa nemôže vrátiť do krajiny pôvodu. V tejto súvislosti poukázal na to, že správny orgán nepristúpil k znaleckému vyšetreniu menovaného znalcom z odboru zdravotníctvo a to v súvislosti s jazvami navrhovateľa, ktorých existenciu správny orgán nespochybnil. Nezrovnalosti vo výpovediach odôvodnil nedôsledným prekladom tlmočníka.

V odvolaní uviedol, že žiada, aby sú ustanovil znalca z odboru zdravotníctva na potvrdenie skutočnosti, že navrhovateľ bol mučený.

Právna zástupkyňa navrhovateľa založila do súdneho spisu počas odvolacieho konania podanie zo dňa 7. marca 2011, v ktorom uvádza, že navrhovateľ je schopný preukázať dôvody svojej žiadosti o udelenie azylu a zabezpečuje písomné dôkazy z krajiny pôvodu – potvrdenie o vlastníctve a vyhorení jeho domu na P. R., časť A., D., potvrdenie o prebývaní u kamaráta M. T. na P. v časti M., D., ktorý je schopný dosvedčiť aj iné skutočnosti a potvrdenie o pravidelných návštevách kostola v L. a účasti na bohoslužbách.

Odporca navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Uviedol, že pred vydaním rozhodnutia vyhodnotil všetky skutočnosti uvádzané navrhovateľom objektívne a komplexne vo všetkých súvislostiach tak, ako ich navrhovateľ sám predložil. Navrhovateľ uvádza rozdielne informácie o svojom pôsobení v krajine pôvodu, ktoré mali byť podstatné na udelenie azylu. Ide hlavne o jeho údajné konvertovanie z islamu na kresťanskú vieru, a s tým súvisiacimi problémami s M.. Posudzovanie dôveryhodnosti tvrdení žiadateľa o udelenia azylu je výsledkom hodnotiaceho procesu úvah o osobe žiadateľa o azyl s prihliadnutím na mieru reálnosti a vierohodnosti ním uvádzaných dôvodov jeho odchodu z krajiny pôvodu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 27. apríla 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo
- b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 9 zákona o azyle ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

Podľa § 10 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí.

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1/ zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13b zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny poskytne doplnkovú ochranu ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí,

b) slobodným deťom cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo

c) rodičom slobodného cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, mladšieho ako 18 rokov.(ods. 1)

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu aj dieťaťu narodenému na území Slovenskej republiky cudzinke, ktorej sa poskytla doplnková ochrana, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 3).

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR a o neposkytnutí doplnkovej ochrany, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (Správy Informačný bulletin o krajine pôvodu B. vydanej Hraničným

úradom Spojeného kráľovstva v januári 2009, Správy o krajine pôvodu – Prax v oblasti dodržiavania ľudských práv z 25. februára 2008, Správy z Arcibiskupského úradu v Bratislave z 18. marca 2010, otázok a odpovedí vypracovaných odborom dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce MÚ MV SR, Encarta Reference Library 2007 DVD), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu a bezpečnostné riziko prípadného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Ako vyplynulo z obsahu administratívneho spisu za účelom zdôvodnenia žiadosti navrhovateľa o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany bol s navrhovateľom dňa 21. októbra 2009 vykonaný vstupný pohovor. Uviedol, že asi v mesiaci jún – júl 2007, presnejšie nevedel uviesť, začal vnútorne cítiť, že chce konvertovať na kresťanskú vieru. Predtým ho na to nahovoril M. T., s ktorým sa zoznámil v roku 2000 a s ktorým chodil do kresťanského kostola. O tomto povedal farárovi J. R. z kostola L., ktorý určil termín aktu konvertovania na mesiac jún – júl 2007. V deň konvertovania mal farár veriaciim nachádzajúcim sa v kostole oznámiť, že po omši bude vykonaný akt konvertovania žiadateľa na kresťanskú vieru. Počas aktu žiadateľ nerozumel farárovej modlitbe. Mal rozumieť iba niektorým slovám, ktoré už poznal z kostola. Potom ho mal postrieikať v tvare kríža nejakou vodou. Následne sa žiadateľa mal opýtať, či to robí dobrovoľne a bez nátlaku. Po kladnej odpovedi mu mal dať modlitebnú knižku a kríž, čím sa samotný akt konvertovania na kresťanskú vieru skončil.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že mu 19. septembra 2008 I. M. vypálili rodinný dom v D., časť A., P. R. údajne preto, že konvertoval na kresťanskú vieru. O uvedenej skutočnosti ho mali údajne informovať jeho susedia. Tiež mu mali odkázať, aby odišiel preč a aby sa viac domov nevracal. Políciu nepožiadal o pomoc s odôvodnením, že sa obával toho, že ak by sa I. M. o tom dozvedeli, odtrhli by mu hlavu. Keď sa asi po troch dňoch vracal z práce domov a išiel pozrieť svoj vypálený dom, tak ho na ulici mali osloviť a zároveň obklúčiť neznámi muži, o ktorých vedel, že patria k I. M.. Následne ho násilím naložili do osobného motorového vozidla a odviezli na neznáme miesto. Potom sa ho pýtali, prečo konvertoval na kresťanskú vieru. Začali sa mu vyhrážať zabitím, ak nekonvertuje späť na M. vieru. Mali mu žehličkou opáliť ľavé predkolenie, po čom mu zostala jazva. Neskôr ho odviezli preč a vyhodili ho z auta.

Odporca v rozhodnutí, ktorým neudelil navrhovateľovi azyl a neposkytol doplnkovú ochranu, poukázal na to, že v priebehu správneho konania boli všetky skutočnosti uvedené menovaným objektívne vyhodnotené a komplexne posúdené. V súlade so Spoločným stanoviskom EÚ o harmonizovanom prístupe k uplatňovaniu pojmu „utečenec“ zo 4. februára 1996 sa každá žiadosť o udelenie azylu na území SR skúma individuálne, na základe predložených skutočností. Je vo vlastnom záujme žiadateľa, aby predložil potrebné dôkazy na zhodnotenie svojej žiadosti.

Uviedol, že na základe výpovede navrhovateľa a všetkých dostupných informácií je zrejmé, že menovaný nespĺnil zákonom stanovené podmienky a zakladá svoju žiadosť na dôvodoch nedostatočných pre udelenie azylu na území SR. Skutočnosť, že žiadateľ mal mať v krajine pôvodu problémy s I. M. za to, že konvertoval na kresťanskú vieru z M. viery však ničím dôveryhodným nepodložil. Naproti tomu je zrejmé, že žiadateľ od konvertovania v júni -júli 2007 do 19. septembra 2008, kedy mu mali M. podpáliť dom, s nimi žiadne problémy nemal.

Taktiež navrhovateľ počas pohovoru 21. októbra 2009 nevedel uviesť ani jednu zo základných kresťanských modlitieb. Nevedel sa ani správne pokrižovať, čo je úplný základ aj pre kresťana začiatočníka. Predloženie dokladu z Rímskokatolíckej cirkevnej farnosti v B. o tom, že bol dňa 25. apríla 2010 v kostole, ktoré mu vystavil kostolník a ktoré podpísalo 18 farníčok, správny orgán vyhodnotil ako účelové. Takéto potvrdenie nepotvrďuje skutočnosť, že navrhovateľ je skutočne kresťan.

Podľa názoru odporcu vysoko nedôveryhodne vyznieva aj žiadateľovo tvrdenie o tom, že mu mali M. podpáliť dom, nakoľko počas vstupného pohovoru, ktorý s ním bol vykonaný pracovníkmi migračného úradu 21. októbra 2009 uviedol, že mu dom podpálil dňa 19. septembra 2008, avšak počas pohovoru, ktorý s ním bol vykonaný pracovníkom migračného úradu 11. februára 2010 uviedol, že mu dom popálili 5. až 7. apríla 2009. V prípade, že by skutočne navrhovateľovi dom podpálil M., tak by vedel presne uviesť, kedy k tomu došlo a neuvádzal by iné dátumy ohľadne tejto skutočnosti, pretože takýto veľký zásah do života človeka v ňom zanechá hlbokú stopu. Správny orgán z objektívnych dôvodov nespochybňuje existenciu jaziev na tele navrhovateľa, nakoľko však žiadateľ počas azylového konania uvádzal nedôveryhodné údaje ohľadom toho, kde a akým spôsobom konvertoval na kresťanskú vieru, kedy a akým spôsobom mu mali byť uvedené zranenia spôsobené, po

ktorých mu uvedené jazvy zostali, migračný úrad vyhodnotil jeho žiadosť o udelenie azylu ako účelovú. Z toho dôvodu nepristúpil k znaleckému vyšetreniu navrhovateľa znalcom z odboru zdravotníctva, nakoľko to nepovažoval pre účely azylového konania za potrebné.

Správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na skutočnosť, že žiadateľ počas konania uvádzal nedôveryhodné informácie o svojich problémoch v krajine pôvodu, v konaní nebolo preukázané, že by štátne orgány obmedzovali náboženskú slobodu jednotlivcov, práve naopak, z dostupných zdrojov je zrejmé, že polícia konala v prípadoch jednotlivcov alebo skupiny jednotlivcov konajúcich proti kresťanom či už zásahom, zadržaním, zatknutím týchto osôb a pod. Zdroje, na ktoré sa odvoláva právna zástupkyňa navrhovateľa pochádzajú, okrem jedného prípadu, z rokov 2005 a 2006.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území Slovenskej republiky tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale bolo by u nich (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať. Ani jedna z možností vážneho bezprávia, ako ho definuje § 2 písm. f/ zákona o azyle, sa u navrhovateľa nepreukázala ani nepotvrdila. Žiadateľ sám uviedol, že nebol trestne stíhaný a teda mu po návrate do krajiny pôvodu nehrozí vykonanie trestu smrti. Tiež uviedol, že nebol politicky organizovaný a ani sa politicky neangažoval. V krajine pôvodu nemal problémy so štátnou mocou.

Je teda zrejmé, z akých dôkazných prostriedkov odporca pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 až § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav vecí podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodit', že by odporcoví vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť.

Podľa odvolacieho súdu záver odporcu o tom, že navrhovateľ nenaplnil podmienky pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle je vecne správny a krajský súd nepochybil, keď jeho rozhodnutie potvrdil.

Krajský súd sa zaoberal všetkými námietkami obsiahnutými v opravnom prostriedku a rovnako aj dôvodom, pre ktorý požiadal navrhovateľ o azyl.

V tejto súvislosti ešte odvolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, podľa ktorého zo správ o krajine pôvodu navrhovateľa (časť Náboženská sloboda zo Správy MZV USA o B. za rok 2009, 2008; Medzinárodná správa o náboženskej slobode za rok 2009) súd zistil, že B. ústava zaručuje slobodu vyznávania a šírenia náboženstva podľa

vlastného výberu, že zákon umožňuje zmiernu vierovyznania a vláda toto právo aj v praxi rešpektuje, že diskriminácia príslušníkov náboženských menšín (osobitne A.) sa prejavuje ich znevýhodňovaním na spoločenskej úrovni, že sa však na všetkých úrovniach štátnej správy množia správy o obsadzovaní funkcií členmi nemuslimských náboženských skupín.

Ďalej krajský súd uviedol, že z časti Pastorálna teológia – Sviatosti (ThDr. Juraj Augustín, PhD., Bratislava 2006) je zrejmé, že krst je jednou zo sviatostí, ktorú prijímajú aj dospelí, ktorí po dobu asi dvoch rokov absolvujú katechumenát – kresťanskú výučbu. Samotný krst sa uskutočňuje ponorením alebo poliatím hlavy krstenca vodou, ktorá musí tiecť po hlave (nemôže sa konať ponorením) a ďalšími predpísanými úkonmi (znakom kríža, hlásanie Božieho slova, exorcizmus, mazanie olejom, odovzdanie bieleho rúcha, sviece atď.). Krstencem má krstného rodiča, ktorý sa o .i. zúčastňuje na krste a odovzdáva krstencovi biele rúcho a zapálenú sviecu.

Rovnako za správny považoval odvolací súd záver odporcu, že neboli splnené predpoklady pre udelenie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky, pretože nebol splnený ani jeden zo zákonných predpokladov jej poskytnutia. Odporca správne nepovažoval dôvody uvedené navrhovateľom za také, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f/ zákona o azyle.

Prvostupňový súd sa podľa názoru odvolacieho súdu vyjadril ku všetkým námietkam obsiahnutým v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu, odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením obsiahnutým v rozsudku prvostupňového súdu a v podrobnostiach naň odkazuje.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neboli ani takého charakteru, s ktorými by sa už krajský súd nebol vysporiadal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými ako aj právnymi závermi krajského súdu, ktorý vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, z čoho vyvodil svoj záver zhodný so záverom odporcu o tom, že navrhovateľ nepreukázal opodstatnenosť obáv

z prenasledovania z dôvodov taxatívne vymedzených v zákone o azyle a nesplnili podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany.

Rozhodnutie odporcu o neudelení azylu a doplnkovej ochrany bolo potrebné považovať za zákonné, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods.1, 2 Občianskeho súdneho poriadku.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a § 246c Občianskeho súdneho poriadku tak, že navrhovateľovi, ktorý nemali úspech vo veci, právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odporca zo zákona nemá nárok na ich náhradu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 27. apríla 2011

JUDr. Jana Henčeková, PhD.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková